

РЕШЕНИЕ

№ 0366

гр. София , 22.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ в публично заседание на десети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

като разглежда докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20200000044564 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

С искова молба ищецът С.В. АД е предявило против В. Н. Н. положителни установителни искове по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл. 308, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл.098о, ал.0 ЗВ и чл.86,ал.0 ЗЗД, с които се иска да бъде признато за установено, че ответницата дължи суми по заповед за изпълнение по чл.400 ГПК по ч.гр.д. №08300/2020г.

Ищецът твърди, че между него и ответницата е възникнало облигационно правоотношение по предоставяне на В. услуги на имот с адрес: гр.Н.И., кв. С., ул. Т. № 0 поради което ответникът бил потребител по см. на пар.0, ал.0, т.2, б. „б“ ДР на ЗРВКУ, чл.3, ал.0 Наредба 4/04.09.2004г. и чл.2 от действащите по силата на чл.8 от наредба 4/04.09.2004г. публично известни ОУ за предоставяне на В. услуги на потребители на ищеца. За периода от 20.05.2003г. до 05.02.2009г. ответникът ползвал услугите на ищеца, но не заплатил същите.

Съобщение с указания по чл.030 ГПК е изпратено до ответницата, която в срок не е подала отговор. Във възражението по чл.404 ГПК по ч.гр.д. № 08300/2020г. е направила възражение за погасяване на сумите по давност (което с оглед т.00а на ТР № 4 от 08.06.2004 г. по тълк. д. № 4 / 2003 г. на ВКС, „В производството по иска, предявен по реда на чл.422, респ. чл.405, ал.0 ГПК, е допустимо да се разгледат обоснованите във възражението на длъжника по чл.404, ал.0 ГПК оспорвания за вземането на кредитора, дори ответникът да не е подал отговор на исковата молба или да не е направил подобни възражения в срока за отговор.“).

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са по реда на чл.422 ГПК положителни установителни иски с правно основание чл. 308, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл.098о, ал.0 ЗВ и чл.86,ал.0 ЗЗД.

От приложеното по делото ч.гр.д. № 08300/2020 по описа на СРС, 27 състав, се установява, че същото е образувано по депозирано на 09.05.2020г. заявление по чл.400 ГПК от „С.В.“ АД срещу В. Н. Н.. Съдът уважава в цялост заявлението и с разпореждане от 00.06.2020 г. издава заповед за изпълнение на парично задължение по чл.400 ГПК срещу длъжника за сумата от 622,40лв., представляваща потребена вода за периода от 20.05.2003г. до 05.02.2009г., ведно със законната лихва от 09.05.2020г. до изплащане на вземането, както и лихва за забава в размер на 363,08лв. за периода от 20.06.2003г. до 05.02.2009г.

Съгласно § 0, ал.0, т.2, б. "а" от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/ (обн. дв. бр.08 от 25.02.2005г.), В. услуги по чл.0, ал.0 са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В. услуги. Аналогична е разпоредбата и на чл.3, ал.0 от Наредба № 4 от 04.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, която посочва, че потребители на В. услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни води; собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост; и собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

От приетото по делото заявление ЗП 29693/29.02.2004г. се установява, че между ищеца и ответниците има сключен договор за предоставяне на В. услуги до имот с адрес Н.И., ж.к. С., ул. Т. № 0, кл № 0092288, считано от 29.02.2004г.

От заключението по ССчЕ се установява, че общият сбор на непогасените задължения за главница е в размер на 636.03лв., като за периода от 20.05.2003г. до 08.05.2007г. в размер на 254.09лв., а за периода от 09.05.2007г. до 05.02.2009г. възлиза на 380.94лв. Лихвата за забава натрупана до 05.02.2009г. възлиза на 007.09лв., като законната лихва върху главницата за периода от 20.05.2003г. до 08.05.2007г. възлиза на 67.80лв., а законната лихва до 05.02.2009г. върху главницата за периода от 09.05.2007г. до 05.02.2009г. възлизала на 49.39лв.

С оглед горното, съдът приема за доказано, че през процесния период страните са били в облигационни отношения, като ищецът е доказал извършени В. услуги, остойностени на 636.03лв., с оглед заключението в съдебно-счетоводната част. По същество не се спори, вкл. от заключението на вещото лице по ССчЕ се установява, че в процесния период ищецът осчетоводял вземания за извършени В. услуги, поради което спорът се е концентрирал около това дали част от сумите са погасени по давност.

Съдът намира същото за частично основателно за претендираните суми до 08.05.2007г., защото вземанията за В. услуги представляват периодични такива и се погасяват с тригодишна давност по чл.000, б. „в“ ЗЗД – с оглед тълкуването дадено в ТР 3/08.05.2002г. по т.д.т. № 3/2000г. на ОСГТК на ВКС, която се прекъсва с „предявяване на иск“ по см. на чл.006, б. „б“ пр. 0 ЗЗД. Вземането от страна на ищеца е било претендирано със заявление за издаване на заповед по чл.400 ГПК от 09.05.2020г., като след подадено в срок възражение по чл.404 е предявен настоящият иск по реда на чл.422 ГПК. В чл.422, ал.0 ГПК е уредена

фикция, че „искът се смята предявен от момента на подаване на заявлението“, с оглед на което се приема, че към 09.05.2020г. е прекъсната погасителната давност за вземането, следователно погасени по давност са вземанията за периода от 20.05.2003г. до 08.05.2007г. които с оглед заключението по ССЧЕ са в размер на 254.09лв, т.е. погасена по давност е главницата за сумата от 254.09лв, следователно дължима остава претендираната част от останалата главница в размер на 368,32 лв. за периода от 09.05.2007г. до 05.02.2009г.

Следователно искът за главница е частично основателен за периода от 09.05.2007г. до 05.02.2009. за сумата от **368,32 лв.**, съответно искът за обезщетение за забава е частично основателен за периода от 09.05.2007г. до 05.02.2009г. в размер на **49.39лв.**

-

По разноските:

При този изход от спора право на разноски имат двете страни, като ответницата не е претендирала разноски.

Ищецът е претендирал разноски в исковото производство в размер на 75лв. за д.т., разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 000лв., както и разноски за депозит за допуснатата ССЧЕ в размер на 050лв. По ч.гр.д. № 08300/2020г. на ищеца са присъдени разноски в размер на 25лв. за д.т. и 50лв. за юрисконсултско възнаграждение. С оглед частичната основателност на иска, следва да се присъдят разноски в размер на 30,8лв. за д.т., 42,40лв. юрисконсултско възнаграждение и 63,60лв. разноски за вещо лице в исковото, както и разноски в размер на 20,20лв. юрисконсултско възнаграждение и 00,60лв. за д.т. по заповедното производство, или общо разноски в размер на 037,8 лв. за исковото и 30,8лв. за заповедното или общо в размер на **069,6лв.**

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „С.В.“ АД, ЕИК: 0 със седалище и адрес на управление: гр.С. ж.к. „М. 0“, ул. „Б.П.С.“ № 0, сгр.0 положителни установителни искове реда на чл.422 ГПК с правно основание чл. 308, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл.098о, ал.0 ЗВ и чл.86,ал.0 ЗЗД против В. Н. Н., ЕГН 5700286830, с адрес гр. Н.И., ул. Т. № 0, че последната дължи сумата от **368,32 лв.**, представляваща потребена вода за имот, находящ се на адрес: гр. Н.И., ул. Т. № 0, клиентски № 2800035002, за периода от 09.05.2007г. до 05.02.2009г., ведно със законна лихва от 09.5.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата от **49.39лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 09.05.2007г. до 05.02.2009г., за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.400 ГПК от 00.06.2020г. по ч.гр.д. № 08300/2020г. по описа на СРС, 27 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над уважения размер от 368,32 лв. до пълния претендиран размер от 622,40лв. за периода от 20.05.2003г. до 08.05.2007г., както и иска за лихва за забава за разликата над уважената част от 49.39лв. до пълния претендиран размер от 363,08лв. за периода от 20.06.2003г. до 08.05.2007г., като погасени по давност.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.0 вр. ал.8 ГПК В. Н. Н., ЕГН 5700286830, с адрес гр. Н.И., ул. Т. № 0, да заплати на „С.В.“ АД, ЕИК: 0 със седалище и адрес на управление: гр.С. ж.к. „М. 0“, ул. „Б.П.С.“ № 0, сгр.0 разноски по делото в общ размер на **069,6лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред СГС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____